

Szatmár, április 14. 1850.

745.

Önök mind leveleit, mind a díjt vettem,
de nem akartam válaszolni, mert
küldésénél valamit. A közéletben
érezte vmiaskorilag semmi sincs nála
sőt — megvalton — amugya fájdalmas a
visszaemlékezés, hogy még most igen
rosszul esik bűnösnek ama bűnök
közé.

„Övény az, is minden fölösleg átvétel,
Küldelgei kereset hűgy at emleketet”

Ugy hiszem, még az elegiáig sem hig,
gastam, még s az ily állapöt lehet fájdal,
mas, kínos, dühös, desperált sőt de e
fájdalomban, kínban, dühözés s kesélgybe,
és isben nincs meg a művészi nyugalom;
s addig ne vegyen at ember tollat kezébe,
vagy legalább olly tárgyat választson,
mellynél szabadon átvethetja magát kip,
teléseinek s nem visorog rá örökké
a való scelerencia. Páris nézve, legalább,
igy van, mások lehetnek merencsebb
kerékalykának.

Eccé, tehát egy tömör is rim.
Mucarányul külvim, a véget: melles-
ar emléklapokba illyes. Az egész, nem
sőt, kijár-e er sőt, ez már több
700-nál. A többje még nincs kézen,
de ha „önkeféreink” elkerültem. Öke,
fölkérünk, mondom, mert ez alkalmas,
sint nyugtatva is (nem kért határolt, az
paraszty lenne a közönység irányában)

hoz másfél év (az egész, das trüffl.), és más
fél év miértes - rünes - dallangos, - kipi tyke,
zess ners anyafiat körs is megér 40 pfor-
nygy kizsem orakeisban sem issák meg
alább. — Szomban, szétán kiűl, írja meg
ön pmo kell-e ez a mas 2do mennyiére
kell. 3do kányavik füreze szersze, ha el,
kezzel név. Akadig semmi esese na nyo,
masa, mig a „finis” az nem lesz; most
pörig eglen nyilvaggat válatvoljon, én
azere nem kívánok meg időrül időre
holmit (bár nagyon sokas, mostani
kiütmenyeim körs, nem igaz heseke)
küdörgetni fel, tekintessel, a mennyi-
re rámeherek, a közelebb muls évet
esemenyeire is.

Szüks, bekötéget! *Károlyi*
A J

1/2
or-

ing

l,,

"

t

e

.

by

h

